

“मीठे बच्चे- अहिले यो पुरानो दुनियाँ बदलिइरहेको छ, त्यसैले यस सँग प्रीति राख्नु छैन, नयाँ घर स्वर्गलाई याद गर्नु छ।”

प्रश्न:- सधैं सुखी बन्ने कुनचाहिँ विधि बाबा सबै बच्चाहरूलाई सुनाउनुहुन्छ?

उत्तर:- सधैं सुखी बन्नु छ भने दिल देखि एक बाबाको बन। बाबालाई नै याद गर। बाबाले कहिल्यै पनि कुनै पनि बच्चालाई दुःख दिन सक्नु हुन्न। स्वर्गमा कहिल्यै कसैको पति, कसैको बच्चा मर्दैन। त्यहाँ अकाले मृत्युको धन्दा हुँदैन। यहाँ त माया रावणले दुःखी बनाइरहन्छ। बाबा हुनुहुन्छ दुःखहर्ता, सुखकर्ता।

गीत:- दुःखियों पर कुछ रहम करो माँ बाप हमारे...

ओम् शान्ति। यी उनै माता-पिता फेरि सधैं सुखी बनाउनको लागि राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। जसरी कुनै बेरिस्टरले बसेर बैरिस्टर बन्ने नलेज दिन्छ। अहिले यहाँ हुनुहुन्छ बेहदको माता-पिता, स्वर्गको रचयिता। उहाँ बसेर बच्चाहरूलाई स्वर्गको मालिक बनाउनको लागि शिक्षा दिइरहनु भएको छ। यस्तो त कुनै नलेज छैन जसमा कुनै भगवान बसेर पढाउनुहुन्छ। यहाँ स्वयं भगवान बसेर पढाउनुहुन्छ भगवान-भगवती बनाउन। सत्ययुगमा श्री लक्ष्मी-नारायणलाई भगवान-भगवती भनिन्छ। नयाँ दुनियाँको मालिक कसले बनायो? उनीहरू सत्ययुगको मालिक थिए। भारतवर्षमा सत्ययुग आदिमा देवी-देवताहरूको राज्य थियो। अहिले छ कलियुग, देवताहरूको राज्य नै छैन। देवताहरूबाट बदलिएर सबै कंगाल मनुष्य बनेका छन्। देवताहरू त धेरै धनवान् सुखी थिए। अहिले कलियुगको अन्त समय भएको कारणले सबै मनुष्यहरू धेरै दुःखी छन्। लडाइँ लाग्नेछ, मनुष्यहरू धेरै त्राहि-त्राहि गर्नेछन्। धेरैको बेहाल हुन्छ। मनुष्यहरू एकदमै अनाथ भएका छन् किनभने स्वर्गको सुख दिनुहुने माता-पितालाई नै जान्दैनन्। तिमी उनै माता-पिताका बनेका छौ। तिमीलाई माता-पिताबाट अथाह सुख मिल्छ। मनुष्यहरू जुन भक्ति गर्छन् त्यो कुनै भगवानलाई याद गर्दैनन्, भगवानलाई त ढुङ्घा-मुढामा, कुकुर-बिरालोमा छ भनिदिएका छन् र फेरि आफैलाई भगवान सम्झेर बसेका छन्। भन्छन् सबैमा भगवान विराजमान हुनुहुन्छ। पतितमा भगवान विराजमान हुनुहुन्छ भनेर सम्झिनु त ग्लानि भयो नि। तर यो पनि ड्रामामा मनुष्यहरूले भुल गर्नु नै छ र बाबालाई आएर अभुल बनाउनु छ। मनुष्यहरूलाई थाहा नै हुँदैन। भगवान त एक हुनुहुन्छ, हजारौं कहाँ हुनुहुन्छ र। लौकिक बुवा त धेरै छन्। त्यो त जनावरको पनि हुन्छ। तर सबैको सद्गति दाता, पतित-पावन एक हुनुहुन्छ। उनै बाबा आएर बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ भविष्यको लागि। भगवान-भगवती बनाउनुहुन्छ। परमपिता परमात्मा सिवाय भगवान-भगवती कसले बनाउन सक्छ! जब उहाँ पिता हुनुहुन्छ भने माता बिगर सृष्टि कसरी रचिनुहुन्छ! भारतवासीहरू गाउँछन्, तिमी पनि भक्तिमार्गमा पुकाथ्यौं- तिमी नै मात-पिता.... तिमी कृपाबाट धेरै सुख मिल्छ त्यसैले हामी भक्ति गछौं। कसैको पनि भक्ति गर्छन् भने सम्झन्छन् हामी भगवानलाई याद गछौं। संन्यासीहरूले पनि साधना गर्छन् तर कसको साधना गर्छन् त्यो जान्दैनन्। रावण मतमा सबै भुलेका छन्। त्यसमा बाबाले के गर्ने। यति दुःखी कंगाल हुनु, यो पनि ड्रामामा छ।

बाबा आएर बच्चाहरूलाई फेरि स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ। स्वर्गको मालिक बनाउनेवाला हुनुहुन्छ पारलौकिक माता-पिता, नर्कको मालिक बनाउनेवाला हो रावण। त्यसैले त्यो रावणमाथि अब जित प्राप्त गर्नु छ। अहिले तिमी मायाजित जगतजित बन्छौ। तिमीलाई पुरानो दुनियाँमा राज्य गर्नु छैन। मायामाथि जित पाएर फेरि स्वर्गमा राज्य गर्नु छ। माया सँग हार्नाले नर्कमा आउन पुग्छौ। यो कुरा अरू कुनै पतित मनुष्यले सम्झाउन सक्दैन। न उनले कसैलाई पावन बनाउन सक्छ। सारा दुनियाँ पतित छ। विषबाट पैदा हुन्छन्। देवी-देवताहरू त सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण छन्। त्यहाँ विषको नाम नै हुँदैन। भगवानलाई कसैले पनि जान्दैनन्। त्यसैले उनीहरूलाई गुरु बनाएर के फाइदा? न स्वयं भगवान सँग मिल्न सक्छन् न अरूलाई नै मिलाउन सक्छन्। आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल.... त्यसो भए मिलाउनेवाला पनि उहाँ परमपिता परमात्मा चाहियो। उनीहरू यो पनि बुझ्दैनन्, अब नाटक पूरा हुँदैछ। यो ड्रामा जुन सत्ययुग देखि लिएर कलियुगसम्म चल्यो, यसलाई पुनरावृत्ति हुनु नै छ। यो ड्रामाको ज्ञानलाई बुझनाले तिमी चक्रवर्ती बन्छौ। तिमीलाई थाहा छ- ८४ जन्म हामी कसरी लिन्छौं। यो हो छोटो युग, पुरुषोत्तम युग। यसमा यो अन्तिम जन्म हो। अब बाबाको बन्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- हे बच्चे, तिमी मेरो बन। भन्ने पनि गछौं- हे परमपिता परमात्मा। लौकिक बुवालाई त यस्तो भन्न सक्दैनौ। त्यसैले अहिले पारलौकिक बाबा भन्नुहुन्छ म आएको छु। बाँकी यी तिम्रो काका मामा आदि सबै खत्तम हुनु छ। यो पुरानो दुनियाँ बदलि रहेछ। सामुन्ने महाभारी महाभारत लडाइँ पनि खडा छ। यी अनेक धर्म विनाश हुनु छ। यो हो पुरानो दुनियाँ, जसमा अनेक-अनेक धर्म छन्। सत्ययुगमा हुन्छ एक धर्म। यसर्थ अब यो दुनियाँ बदलिनु छ त्यसैले यस सँग प्रीत लगाउनु हुँदैन। लौकिक पिताले नयाँ घर बनाउनुहुन्छ भने बच्चाहरूको दिलमा नयाँ घर नै याद आउँछ नि घर तैयार हुन्छ फेरि हामी नयाँ घरमा बस्नेछौं। पुरानो भत्काएर खत्तम गरिदिनेछौं। अब यो सारा दुनियाँको विनाश हुनु छ। बच्चाहरूले साक्षात्कार पनि गरेका छौं- कसरी आगो लाग्छ, मुसलधार पानी पर्छ, समुद्र आदि कसरी उछलिन्छ। यो सबै साक्षात्कार गरेका छौं।

बाबा बम्बई जाँदा सम्झाउनुहुन्छ यो बम्बई पहिला थियो। एउटा सानो गाउँ थियो, अहिले समुद्रलाई सुकाएर ठूलो बनाएका छन्। इतिहास जब दोहोरिन्छ अनि फेरि यत्रो बम्बई रहँदैन। सत्ययुगमा कुनै बम्बई गाउँ हुँदैन। यो अमेरिका आदि के हो र! एउटै बमबाट सबै खत्तम हुन्छ। हिरोशिमामा जब बम हाने, के भयो? शहरका शहर खत्तम भयो। त्यो त एउटै बम थियो। अहिले त धेरै बम बनाएका छन्। बाबा आउनु भएको छ नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्न, यसलाई पुरानो नर्क रावणले बनाउँछ। यो कुरा मनुष्यहरू जान्दैनन्। मायाले सबैलाई गडरेजको ताल्चा यसरी लगाइदिएको छ जुन खुल्दै खुल्दैन। मनुष्यहरू कति दुःखी छन्। हुन त साहूकार सुखी छन् तर बिमार त बन्छन् नि! आज बच्चा जन्मियो, खुशी भयो, फेरि बच्चा मर्नो त दुःख भयो। विधवा बनी रोइरहन्छन्। यसलाई भनिन्छ दुःखधाम। संसार सुखधाम थियो अहिले पुरानो दुनियाँ दुःखधाम छ। फेरि बाबाले सुखधाम बनाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ अब वर्सा लेऊ। त्यसको लागि याद पनि उहाँलाई गर्नु पर्छ किनकि अरू सबै देहको सम्बन्ध दुःख दिनेवाला हो। अहिले तिमी सम्झन्छौ- एक बाबा बाहेक सुख दिनेवाला कोई छैन। भन्छन्- बाबा, हामी हजुरका त्यही बच्चा हौं, जसलाई हजुरले स्वर्गको मालिक बनाउनु भएको थियो। अहिले हामी दुःखी छौं। हजुर त रहमदिल हुनुहुन्छ। दुःखी छौं अनि

त पुकार्छा। सत्ययुगमा सुखी हुनेछौ, त्यसैले त्यहाँ कसैले पनि पुकार्दैनन्। दुःखमा सबैले याद गर्छन् तर भगवान कसैलाई पनि मिल्दैनन्। मानिलिऊँ कुनै भक्तले हनुमानलाई याद गर्छ, ठीक छ त्यसो भए हनुमान कहाँ रहन्छन्? हनुमान भएको ठाउँमा तिमीलाई कहाँ जानु छ र। मनुष्यहरू भक्ति गर्छन् मुक्ति वा जीवन मुक्ति धाममा जानको लागि। हनुमान वा गणेश आदिको याद गर्नाले तिमी कहाँ जान्छौ? उनको ठेगाना कहाँ छ? उनीहरूबाट तिमीलाई के मिल्छ? केही थाहा छैन।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ— सृष्टिमा सुख दिनेवाला म नै एक हुँ। यस्तो होइन, भगवानले नै सुख दिनुहुन्छ, भगवानले नै दुःख दिनुहुन्छ, उहाँले नै बच्चा दिनुहुन्छ त सुख हुन्छ, बच्चा खोसिदिनुहुन्छ त दुःख हुन्छ। यसर्थ बाबा भन्नुहुन्छ म त सदैव सुख दिन्छु। तिमीबाट सुख मायाले खोस्दछ। सत्ययुगमा कसैको बच्चा मरोस् या पति मरोस् यस्तो हुँदैन। यहाँ यो मायावी दुनियाँमा कहिले कसैको बच्चा, कहिले कसैको पति मर्दै रहन्छ। यस्तो धन्दा स्वर्गमा हुँदैन। यहाँ त नर्क छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— यदि सधैं सुखी बन्न चाहनुहुन्छ भने बाबाको बन। अहिले तिमी आत्मा र शरीर दुवै तमोप्रधान छ, यस्तो होइन आत्मा निर्लेप छ। आत्मामा नै मैला भरिन्छ। त्यसै कारणले अहिले गहना (शरीर) पनि तमोप्रधान (आइरन एजड) बन्न पुगेको छ। अब फेरि तिमी सतोप्रधान (गोल्डन एजड) बन्नको लागि ज्ञान (नलेज) लिइरहेका छौ। बाबा आएर अमर बनाई अमरपुरीमा लैजानुहुन्छ। यहाँ त मृत्युलोक छ। गीतामा पनि अक्षर छ। अमरपुरीमा आदि-मध्य-अन्त दुःख हुँदैन। मृत्युलोकमा आदि-मध्य-अन्त दुःख छ। यस्तो दुःखधामलाई बिर्सनु पर्छ। सुखधाम र शान्तिधामलाई याद गर्नु पर्छ। हामी सुखधाम गइरहेका छौ शान्तिधाम भएर। जहाँका हामी बासिन्दा हौ। यो पनि स्वदर्शन चक्र भयो नि। आफ्नो पिता र स्वीट होमलाई (परमधाम) याद गर्नुछ। कन्याले बुवाको घर छोडेर ससुराको घर जाँदा गाउने चलन छ— पियरघर से चले ससुर घर....। तिमी यो हो ब्रह्माको पिताको घर। अब तिमी स्वर्ग ससुराको घर जान्छौ। त्यहाँ सुख नै सुख छ। यहाँ छ दुःख। कन्याले पनि घर छोड्छिन् सुखको लागि। तर त्यहाँ उनीलाई पतित बनाएर दुःखी बनाइन्छ। अहिले बाबा सम्झाउनुहुन्छ म तिमीलाई एकदम नयनमा बसाएर स्वर्ग लिएर जान आएको छु। मलाई मात्र याद गर। त्यहाँ तिमीलाई कुनै दुःख हुनेछैन। बच्चाहरूले देखेका छन् कृष्णको जन्म कसरी हुन्छ। पहिले नै साक्षात्कार हुन्छ। जब शरीर छोड्ने बेला हुन्छ त्यही बेला नै साक्षात्कार हुन्छ। हामी यो शरीर छोडेर गएर राजकुमार बन्नेछौं। आत्मा शरीरबाट निस्केर गई गर्भ महलमा बस्छ। बच्चा जन्मदा खेरि कुनै कठिनाई हुँदैन। त्यहाँ गर्भ महलमा तिमीलाई सुख नै सुख हुन्छ। यहाँ त गर्भ जेल पनि छ र जसले चोरी पाप गर्छ उनीहरू पनि सरकारको जेलमा जान्छन्। त्यहाँ यी दुवै जेल हुँदैनन्। पाप आदि कसैले गर्दैनन्। त्यसलाई भनिन्छ पुण्य आत्माहरूको दुनियाँ। बाबा स्वर्गमा लिएर जानुहुन्छ। देख्छन्— यति धेरै सबैले पुरुषार्थ गरिरहेका छन् भने किन म पनि बाबा सँग वर्सा लिएर सधैं सुखी नबनूँ। कोही त प्रायश्चित् गर्छन्, यो कर्म बन्धन कसरी छुट्छ? बच्चा न भएको भए त राम्रो हुने थियो। कोही फेरि विवाह गरेर ज्ञानमा आउँछन्, अनि भन्छन् पहिला नै थाहा पाएको भए त विवाह नै गर्दैनथेँ। यस्तो धेरैले लेख्छन्। जसको भाग्य जहिले खुल्नु छ तब नै आउँछन्। त्यो पनि उसको इच्छामा भर पर्छ। एक सप्ताह बाबाको बनेर हेर। मन पन्यो भने बन्नु, नत्र गएर लौकिक आमा बुवाको बन्नु। फिस त केही

पदैँन। शिवबाबाको भण्डारा हो। न कुनै किताब आदि नै खरिद गर्न लगाउनु हुन्छ। मात्र मुरली पठाइन्छ। बाबाको खजाना हो, उहाँले के शुल्क लिनु! हो, राम्रो लाग्यो भने गरिबहरूको लागि लिटरेचर छपाउनु।

भारतवर्ष जस्तो अरू कुनै दानी देश छैन। बाबा पनि आएर भारतमा दान गर्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले पनि तन, मन, धन बाबालाई सुम्पिन्छौ। महादानी बन्छौ। यी बाबा महादानी बन्नु भयो नि। पहिले त इनडायरेक्ट दान गर्थे। अहिले स्वयं डायरेक्ट आउनु भएको छ, रिटर्नमा स्वर्गको बादशाही दिनुहुन्छ। सस्तो व्यापार छ हैन। फेरि भन्नुहुन्छ अब आफू समान बनाऊ। विकारहरूलाई जित, देही-अभिमानि बन, आफूलाई आत्मा सम्झ। गायन पनि छ— नाङ्गै आएका थियौ नाङ्गै जानु पर्छ। पहिला नम्बरमा देवी-देवताहरूको आत्माहरू आए। उनीहरूको पछाडि दोस्रो नम्बरवालाहरू छन्। हेड देवी-देवता धर्मका आत्माहरू हुन्, जो पहिला आउँछन् जानु पनि पहिला उनीहरूलाई नै पर्छ। अलराउण्ड उनीहरूको पार्ट छ। यी सबै बुझ्नु पर्ने कुरा छ, जसको भाग्यमा छ उसले त तत्कालै बुझिहाल्छ। भाग्यमा छैन भने दिल नै लाग्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— अब मलाई याद गर, म नै तिम्रो पिता गड फादर हूँ। कछुवा-माछा भगवान कहाँ हो र। यी कुरा बाबा बाहेक कसैले सम्झाउन सक्दैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे सर्भिसएबुल बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) तन-मन-धन सबै बाबालाई सुम्पिएर महादानी बन्नु छ। आफू समान बनाउने सेवा पनि गर्नु छ र देही-अभिमानि भएर रहनु छ।
- २) यो पुरानो दुनियाँ दुःखधामलाई भुलेर शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर्नु छ। कर्मबन्धनमा कहिल्यै पनि फँस्नु छैन।

वरदानः— “मेरा बाबा” को स्मृति स्वरूपद्वारा समर्थीको अधिकार प्राप्त गर्ने समर्थ आत्मा भव

कल्प पहिलेको स्मृति आउनासाथ बच्चाहरूले भन्छन्— हजुर मेरो हुनुहुन्छ र बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो हौ। यस मेरो-पनको स्मृतिद्वारा नयाँ जीवन, नयाँ संसार मिल्यो र सदाको लागि “मेरा बाबा” यस स्मृति स्वरूपमा टिक्यो। यसै स्मृतिको रिटर्नमा समर्थ स्वरूप बन्यौ, जो जति स्मृतिमा रहन्छ, त्यति उसलाई समर्थीको अधिकार प्राप्त हुन्छ। जहाँ स्मृति छ, त्यहाँ समर्थी हुन्छ नै। थोरै पनि विस्मृति भएमा व्यर्थ हुन्छ, त्यसैले सदा स्मृति स्वरूप सो समर्थ स्वरूप बन।

स्लोगनः— हार्ड वर्करको साथ-साथ स्थितिमा पनि सदा हार्ड (मजबुत) बन।